

Úvod

Modlitba křížové cesty je starobyrou formou rozjímavé pobožnosti. Vznikla ve 14. století při procesích v Jeruzalémě. Podle této tradice se pak začala také v Evropě budovat na vhodných místech jednotlivá zastavení. Tak vznikala například ve Francii řada poutních vrchů, zvaných kalvárie. V 18. století se začaly zřizovat křížové cesty s dnešními čtrnácti zastaveními v kostelních interiérech. Lidé rozjímali o Ježíšově utrpení, chtěli je opět zpřítomnit a vděčně myslet na své spasení.

Jak se mohou lidé „modlit křížovou cestu“ dnes? Lhotecká křížová cesta nám nabízí jednu z možných odpovědí.

Ježíšovy pašije nezůstaly ve dvou tisíciletích našich dějin ojedinělými. Lidé byli a stále budou vtahováni do údělu Ježíše Krista. Již apoštol Pavel se honosí tím, že je hoden pro svého Pána snášet pronásledování a brát na sebe utrpení. První generace křesťanů žily vystaveny nebezpečí, že budou muset svého Pána následovat v mučednictví. Od těch dob až dodnes následuje dlouhá řada lidí pronásledovaných pro svou víru, pro své náboženství, pro své přesvědčení nebo pro svou rasu.

Křížová cesta v Praze-Lhotce otevírá našemu pohledu pašijová zastavení, která museli podstoupit lidé v dějinách církve i v dějinách vůbec. A tato zasta-

vení ukazují, jak se Kristovo utrpení znovu a znovu zpřítomňuje v utrpení člověka.

Tak se například v sedmém zastavení setkáme s polským františkánem Maxmiliánem Kolbe. V osvětimském koncentračním táboře se dobrovolně vydává na smrt namísto jednoho otce rodiny. Umělec a autor díla v něm objevuje Šimona z Kyrény, který pomáhá Kristu nést jeho kříž. Kolbe následuje Krista, když se řídí jeho slovy: „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův,“ (Gal 6,2) nebo výrokem: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele,“ (Jan 15,13). Zastavení Ježíšova utrpení dostávají nový význam u posledního zastavení tohoto člověka.

Taková osudová zastavení se najdou v životě každého člověka – třebaže míra utrpení každého může být velmi rozdílná. Křížová cesta nás může přivést k tomu, abychom ve víře znovu promyslili své utrpení a vlastní problémy, i k tomu, abychom se stali Kristovými následovníky a dědici.

Následující texty popisují nejprve, co by chtěla jednotlivá zastavení svým pojetím sdělit. Pak následuje komentář bývalého lhoteckého faráře P. Vladimíra Rudolfa. V něm se spojují jednotlivé obrazy s jednotlivými zastaveními Ježíšovy cesty kříže. Biblický text a meditace by měly pomoci k tomu, abychom přemýšleli o svém životě a v modlitbě jej odevzdávali Bohu.

Hubertus Brantzen

1. zastavení

Ježíšova smrtelná úzkost v Getsemanské zahradě

V Ježíšově době se lidé strachovali zvláště mocných, přírodních katastrof a epidemií, které člověka čas od času sužovaly.

Dnes se lidem stávají nebezpečnými jejich znalosti: vyrábějí strašlivé nástroje hromadného ničení. Vidíme stylizovaný hřib atomového výbuchu – hřib atomové exploze v Hirošimě. Když nějaké město zasáhne atomová bomba, není už záchrany. A kdyby snad někdo přece jen vyvázl životem, pak už ani on, ani jeho děti nebudou života schopni. I půda, která mu dává obživu, bude zamořena.

Hřib atomové exploze – to je symbol totálního ohrožení našeho světa: kolaps životního prostředí, vykořeněnost, lidské bezdomovectví, znehodnocení všech hodnot.

Zoufalá matka nemůže pochopit, co se děje. Vystrašené děti se k ní tisknou, ale ona sama neví co dál. Kočárek je prázdný.

Odejme Pán ještě v poslední minutě od nás tento hořký kalich?

P. Vladimír Rudolf

Tu jsme úpěli k Hospodinu, Bohu našich otců,
a Hospodin nás vyslyšel, shlédl na naše pokoření,
plahočení a útlak.

Deuteronomium 26,7

Křížová cesta nezačíná jako obyčejně u Piláta,
ale už v Getsemanské zahradě:
úzkostí člověka – Ježíše –
úzkostí z odsouzení,
úzkostí z očekávaných muk,
úzkostí nejen ze smrti,
ale i ze zániku.

Je to jako úzkost
z blízkosti bomby,
atomové pumy, která má vybuchnout.
Zbude snad z člověka,
který ten výbuch přežije,
více než jen ozářené a skomírající tělo?

Úzkosti větší či menší
plní náš dnešní život:
úzkost, že bude člověk bez práce,
úzkost, že vypadne ze systému
sociálního zajištění,
anebo úzkost,
že už nenalezne své místo
uprostřed vlastní rodiny,
že ztratí partnerovu lásku,
úzkost, že ztratí podporu rodičů,
úzkost, že se od něho odvrátí děti.

Všechny úzkosti lidstva,
všech míst a všech časů,
minulé, přítomné i budoucí,
doléhají na Pána, který prožívá úzkost
v Getsemanské zahradě.

Existují úzkosti,
které berou dech,
i úzkosti, které působí,
že se člověk potí krví.

Člověk Ježíš svědčí o tom,
že lidé mohou svou úzkost přestát,
pokud se jako on
výhradně svěří Otci.

A protože Syn Boží prožívá naši úzkost s námi,
je naděje dána všem, kdo v úzkostech tonou.

*Pane Ježíši Kriste,
ve svém strachu z opuštěnosti a ze smrti ses stal bratrem
nám, lidem v úzkosti. Chtěli bychom vymýtiti strach z na-
šeho života, ale nedaří se nám to. Kéž společně s tebou
důvěřujeme našemu společnému Otci a nalézáme u něj
útočiště v každé situaci našeho života.
Amen.*